

g samtida dans

DANS

När och fjärran

DANS I ORD: Del ett i en konstövergripande programserie. Fyra verk presenterades på kvällens tema dans och dansfilm.

PLATS: Black box, Acusticum, lördag kväll.

TID: Drygt en timme.

PUBLIK: Halvfullt.

Poesi, musik, röster, rörelser, tystnader, ljud, dans, film, humor och allvar.

Alltihop rymdes i denna första av höstens två tematkvällar som Dans i Nord arrangerar inom ramen för sin gränsöverskridande satsning "När och fjärran".

Som utlovat blev det dans på filmduk och scen, både var för sig och samtidigt. Först ut var kortfilmen "Fröt" från 2011, i koreografi av Alexander Ekman. Han brukar presenteras med epitetet "stjärnskott" och har många internationella uppdrag, bland andra har han samarbetat med Alicia Keys.

I svartvitt, till röster som rabblar siffror och bokstäver, svänger sig Nadja Selrup och Jeanette Diaz Harboza från Kungliga balettens solistkompani Stockholm 59° North, i en slags parodi på en vanlig balettlesson upphöjt till

Bild ur dansfilmen "Fröt" som visades i svartvitt.

FOTO: CARL THORSBORG

tusen.

De utför dansens grundpositioner och rörelser parallellt, i racerfart och mycket exakt, samt förklarar: "Jag är vackrast!" Tack vare skickliga dansare och snyggt skruvad konstnärlig skrud, har det annars enkla innehållet blivit en intressant dansfilm.

Dans i Nords huskoreograf Tilda Henriksson (utflyttad Pitebo) bjöd på ett sceniskt verk. "Drömmar är olika" började med en konatorists muntliga betraktelse över stora och små drömmar och vad de gör med oss människor. Monologen övergick sedan till en solodans där det sagda gestaltades av Tilda Henriksson. Anmärkningsvärt tydligt belyste hon därmed sambandet mellan det talade och det dansade språket, samt att det sistnämnda är universellt.

Dansteatersolot har hon skapat under sin tid i Danspoolen, som drevs som EU-projekt hos Dans i Nord 2010-2013.

Före pausen presenterades också ett utdrag ur det kombinerade film- och scenverket "Ödeshögar". Dixa Knosses och Dans i Nords huskoreograf Erika Pekula Pettersson (också hon utflyttad Pitebo) gestaltar människans längtan, ensamhet och naivitet. Ett värrättat samspel mellan dansarna på filmduk respektive scen, till musik och poesi av Dr. Itu, allmänna talesätt och ett urval meningar ur Jan Stenmarks serier.

Bland kvällens programpunkter var "Ödeshögar" det mest konstnärligt gränsöverskridande i alla riktningar, och dessutom djupt berörande - men på ett lättsamt sätt som inte kändes krystat.

Dansaren som objekt och den allsmäktiga, inte sällan självgoda, koreografen, är en och samma person i Ludvig Daaes film- och scenverk "MM".

Där får även Joanna Nordahl stort utrymme i egenkap av filmskapare, som också hon gör konstnärliga val med tydliga avtryck.

På filmduken är Ludvig Daae koreografen, i levande livet är han dansaren. Han dansar duett med sig själv och visar hur ett samtida dansverk växer fram genom olika beslut.

Ludvig Daaes lekfulla hantering av tid och rymd, gör samtidigt gestaltningen av nuets konstnärliga process till en kort sammanfattning av den samtida dansens historik. "MM" turnerar i höst i hela landet, genom Dansnät Sverige.

Sammanfattningsvis en kväll då olika konstnärliga förhållningssätt och uttryck berikade varandra.

Jag tycker mig efter detta ha fått bekräftelse på att begreppen "gränsöverskridande" och "konstövergripande" äntligen kommit över sina barnsjukdomar när de praktiseras inför publik. Här fanns inga gränser eller konstiga grepp, bara en smältdegel som kändes självklar.